

บทที่ 13

การศึกษา, สาธารณสุข และสวัสดิการของชาติอเมริกัน

1. ความนำ

ความก้าวหน้าของชาติอเมริกัน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบการค้ำเสริมมาสู่รัฐ สวัสดิการตามที่ Friedrich A. Hayek, นักเศรษฐศาสตร์ชาวออสเตรียได้ทำนายไว้ในหนังสือของเขาชื่อ Road to Serfdom. Hayek เตือนสหรัฐและอังกฤษว่า ความเจริญของบ้านเมือง จะทำให้รัฐบาลกลางมีอำนาจมากขึ้นทุกที และจะเข้าไปแทรกแซงในกิจการของมลรัฐ, ท้องถิ่น และเอกชน

แต่ Kayek และนักอนุรักษ์นิยมคนอื่น ๆ อาจไม่เข้าใจ คนอเมริกันเพียงพอ เพราะตามความจริงแล้ว คนอเมริกันมีความกลัวน้อยมาก ต่อระบบปกครองแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จ ว่าจะมาเปลี่ยนแปลงรัฐบาลประชาธิปไตย ตามระบบของอเมริกัน การขยายตัวของโครงการสวัสดิการ และการรับเอาโครงการใหม่ ๆ ในระดับชาติยังคงมีต่อไป ประชาชนอเมริกันยังคงถือว่าระบบเลือกตั้งเสรี จะทำให้ปลอดภัยจากการคุกคามของระบบเผด็จการเบ็ดเสร็จ

ฝ่ายบริหารของพรรค Democrat ได้ใช้อำนาจบริหารในค.ศ. 1960 - ได้สนับสนุนสงครามเพื่อจัดความยากจน (War on Poverty) เสนอช่วยเหลือในการรักษาพยาบาล, การช่วยเหลือทางการศึกษาของสหพันธ์ และที่อยู่อาศัย ประชาชนส่วนใหญ่สนับสนุนและกลายเป็นกฎหมายระหว่างค.ศ. 1965 สภาความมั่นคงแห่งชาติของสหรัฐ ซึ่งมีฐานะเข้าร่วมประชุม ครม. ตามที่ได้รับการปรับปรุงองค์การของประธานาธิบดี ในค.ศ. 1953 ได้ทำนุบำรุงการเปลี่ยนแปลงอย่างปฏิวัติ ในทางความคิดเกี่ยวกับบทบาทของรัฐบาลในด้านปัญหาสาธารณสุขและสวัสดิการ หน้าที่สำคัญของการสาธารณสุข, การศึกษา และสวัสดิการ 3 ประการนี้ จะทิ้งให้เป็นหน้าที่ของมลรัฐ, ท้องถิ่น หรือแก่ประชาชน โดยผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ปัญหาเหล่านี้ที่จริงเพิ่มบทบาทหน้าที่แก่รัฐบาลกลางมากขึ้นนับแต่ค.ศ. 1930 ที่จริงรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐบาลกลาง ปฏิบัติตามมาตรการใหญ่ ๆ เป็นหลัก เช่น อำนาจในการเก็บภาษี นำมาใช้ส่งเสริมสวัสดิภาพทั่วไปของประชาชน รัฐสภาสหรัฐ ยังได้ใช้อำนาจทางการพาณิชย์ควบคุม อาหารและยาระหว่างรัฐ รวมทั้งตรวจสอบอื่น ๆ อาจกล่าวได้ว่าหน้าที่หลัก 3 ประการ ดังกล่าวมา ยังคงเป็นหน้าที่เบื้องต้นของรัฐบาล

มลรัฐและท้องถิ่นอยู่ แม้ว่าในปัจจุบันรัฐบาลกลางจะได้เข้าไปมีส่วนร่วม กระทำมากขึ้นกว่าแต่ก่อนก็ตาม

2. รัฐบาลกลางและการสาธารณสุข

ในค.ศ. 1982 คณะกรรมการสาธารณสุข ของประธานาธิบดี ได้สรุปเสนอความจำเป็นเกี่ยวกับโครงการสาธารณสุขว่า - การรักษาสุขภาพอนามัย จะต้องพิจารณาถึงอาหาร, เครื่องนุ่งห่ม และสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตสุขภาพอนามัย มีความหมายมากกว่าการเป็นอิสระ ปลอดภัย จากโรค, จากความเจ็บปวด และที่สุดปลอดภัยจากความตาย แต่ที่จริงมันหมายถึงสุขภาพทางร่างกาย, จิตใจ ความสะดวกสบายในสังคมและความเป็นอยู่ดี

สุขภาพที่ดีจะช่วยให้คนแสดงออก และพัฒนาตนเองเพื่อทำให้ชีวิตเบื้องต้นสมบูรณ์ การยอมรับถึงความสำคัญของบุคคล สำหรับสุขภาพอนามัย - มิใช่การละทิ้งความรับผิดชอบต่อสังคม และผลประโยชน์ของพลเมือง ที่จริงกลับเพิ่มความรับผิดชอบต่อสังคม เกี่ยวกับสุขภาพของรัฐบาล

รัฐบาลกลางมีโครงการรวมสำหรับการสาธารณสุข

รัฐบาลกลางต้องการปกป้องสุขภาพอนามัยของประชาชน แม้ว่าจะไม่แน่ใจว่า รัฐธรรมนูญได้กำหนดหน้าที่ไว้ชัดเจนหรือไม่ รัฐบาลกลางของสหรัฐ ได้กำหนดโครงการสุขภาพอนามัยขึ้น โดยกำหนดแนวทางไว้ดังนี้ :-

1. กำหนดว่าการสาธารณสุขของชาติควรเป็นอย่างไร จะพัฒนาไปในแนวนั้น และกำหนดนโยบายตามนั้น
2. จัดตั้งหน่วยป้องกันโรคให้เพียงพอ รวมทั้งโครงการทั้งส่งเสริมและจัดสร้าง-สนับสนุนเอกชน ในการรักษาตนเองและป้องกันรักษาสุขภาพ โดยเน้นเป็นพิเศษ เรื่องการให้การศึกษา ด้านสุขภาพอนามัย
3. จัดหาสถานที่, อุปกรณ์อำนวยความสะดวก, บุคลากร รวมทั้งสถาบันที่เพียงพอ ในการบำบัดโรค และดูแลสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย
4. จัดหาสถานที่ฝึกอบรม ฟื้นฟูบุคคลที่ไร้สมรรถภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ
5. ปรับนโยบายรวมที่ดีพอ ในเรื่องการประกันสุขภาพไปใช้ ไม่ว่าจะเป็ชนชั้นพิเศษ เช่น อายุ หรือทุกคน ภายใต้แผนการทางปฏิบัติ ไม่ว่าจะเอกชน หรือส่วนรวม

การบริการสาธารณสุข (The Public Health Service)

กระทรวงสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการ ดำเนินการบริการสาธารณสุข ภายใต้

การสั่งการของ Surgeon General of The United States ซึ่งรับผิดชอบหน้าที่สำคัญหลายประการ และรับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขของชาติ และหน้าที่การสาธารณสุข บางอย่างกระทำโดยหน่วยงานของกระทรวงอื่นด้วย เช่น กรมทรัพยากรธรณี มีโครงการสนับสนุนสุขภาพและความปลอดภัยของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ องค์การทหารผ่านศึก (The veterans Administration) มีหน่วยงานแพทย์และศัลยศาสตร์ (Medicine and Surgery) ซึ่งรับผิดชอบต่อทหารผ่านศึก เปรียบเทียบกับการบริการสาธารณสุข สาธารณะที่บริการแก่ส่วนหนึ่งของประชากรและหน่วยบริการนี้ให้บริการแก่คนในกองทัพทั้งชายหญิงหลายล้านคนเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย องค์การยาเสพติดให้โทษ ทำงานกับองค์การบริการสาธารณสุข ในปัญหาสุขภาพอนามัยเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด ให้โทษที่ผิดกฎหมาย งานส่วนใหญ่ของกระทรวงการเคหะและการพัฒนาเมือง มีการกระทำโดยตรงไปในเรื่องสุขภาพของคนอเมริกันหลายพันคน งานของคณะกรรมการบริหารอาหารและยา และองค์กรเยาวชนในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการ มีความสำคัญและสัมพันธ์ต่องานสาธารณสุข

งานสาธารณสุขสาธารณะ มีกองแยกออก และมีฐานะเทียบกรมอยู่ 4 กอง คือ

1. Office of the Surgeon General
2. The Bureau of Medical Services
3. The Bureau of State Services
4. The National institutes of health

มีคณะกรรมการที่ปรึกษาสำหรับ office of the Surgeon General เป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นผู้ชำนาญการในสาขาต่าง ๆ เช่น- กรรมการที่ปรึกษาสาธารณสุขแห่งชาติ, กรรมการที่ปรึกษามะเร็งแห่งชาติ, กรรมการที่ปรึกษาโรคหัวใจแห่งชาติ, กรรมการที่ปรึกษาโรคจิตแห่งชาติ ฯลฯ, การบริการสาธารณสุขสาธารณะ มีห้องสมุด of Medicine การแพทย์ เป็นห้องสมุดที่รวบรวมข้อเขียนเกี่ยวกับการแพทย์ใหญ่ที่สุดในโลก และมีหนังสือมากกว่า 1 ล้านเรื่อง

การประกันสุขภาพ

มีการประมาณกันว่า ในค.ศ. 1965 77.3% ของพลเมืองสหรัฐ ได้รับการคุ้มครองโดย Blue Cross, Blue Shield, หรือชนิดอื่น ๆ ของการประกันตามโครงการของโรงพยาบาล 71.7% เป็นการประกันคุ้มครองผู้สูงอายุ และ 54.3% คุ้มครองการรักษาพยาบาล

(ดู United States Department of Commerce, Bureau of the Census, Statistical Abstract of the United States, Washington, D.C. 1965) ในค.ศ. 1960 ประธานาธิบดีไอเซนฮาว เสนอโครงการ

ช่วยเหลือทางการแพทย์และโรงพยาบาลแก่ผู้มีรายได้น้อย และรัฐสภาผ่านออกเป็นกฎหมายชื่อ **Kerr-Mills Act**. กฎหมายนี้ให้รัฐบาลกลางจัดสรรเงินสนับสนุนมลรัฐ ปีแรก เงินช่วยจากรัฐบาลกลางตามโครงการนี้สูงถึง 262 ล้านดอลลาร์ และยังได้รับเพิ่มอีกปีละถึง 900 ล้านบาท มีการร่วมโครงการครบทุกมลรัฐ และการเมืองสหรัฐ ได้ชี้ให้เห็นว่ามีคนต่อต้านโครงการเช่นกัน ถึงพวกสมาคมแพทย์อเมริกัน แต่การเลือกตั้ง ค.ศ. 1964 ก็เป็นตัวกระตุ้นให้เห็นว่า โครงการนี้สำคัญ และมีการออกกฎหมายตามโครงการ **Medicare program** โดยจัด เงิน สวัสดิการของรัฐบาลกลางถึง 6.5 ล้านเหรียญ แก่โครงการสวัสดิภาพสังคม รวมทั้ง การรักษาพยาบาลสำหรับคนสูงอายุ กฎหมายการรักษาพยาบาล ค.ศ. 1965 เป็นการขยายโครงการสวัสดิการของรัฐบาลกลางที่สมัยประธานาธิบดี **Franklin Roosevelt** รัฐสภาได้ประกาศใช้โครงการประกันสังคมใน ค.ศ. 1935 การรักษาพยาบาลจะขยายไปตามการเก็บภาษีประกันสังคม ซึ่งจะเก็บเพิ่มขึ้นจาก $3\frac{3}{8}$ % ต่อคนงานแต่ละคน จนถึง $4\frac{1}{8}$ % และเป็นผลใน ค.ศ. 1966 ฐานภาษีของภาษีประกันสังคมตัวแรกจะขึ้นถึง 6,600 ล้านดอลลาร์ต่อปี และอัตราภาษีนี้จะเพิ่มถึง 5.6% ใน ค.ศ. 1987

ความรับผิดชอบของรัฐบาลกลางในเรื่องสาธารณสุข

ยังมีข้อถกเถียงกันถึงบทบาทอันเหมาะสมของรัฐบาลในด้านสาธารณสุข คณะกรรมการความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ แนะนำไว้ใน ค.ศ. 1955 ว่า การกระจายอย่างเหมาะสมของรัฐบาลกลางในเรื่องการวิจัย, การให้ข่าวสาร, ส่งเสริมมาตรฐานของบริการต่าง ๆ เป็นเรื่องสำคัญ แต่เกี่ยวพันกับความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลาง, มลรัฐ และส่วนย่อย ๆ ของมลรัฐ และสถาบันส่วนเอกชน

เงินช่วยเหลือของรัฐบาลกลางบางเรื่องให้เฉพาะโครงการพิเศษเช่น **tuberculosis control** **venereal disease control** ฯลฯ และเช่นช่วยเหลืออื่น ๆ ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายสุขภาพอนามัยทั่วไป เช่น ช่วยเหลือโครงการพิเศษ จะค่อย ๆ ลดลง ส่วนเช่นช่วยเหลือโครงการตามจุดมุ่งหมายทั่วไปจะคงให้ต่อไป เพื่อปรับปรุงมาตรฐานการสาธารณสุขสาธารณสุข ณะทั่วทั้งประเทศ

การบริหารเกี่ยวกับอาหารและยา

อาหารและยาเป็นเรื่องใกล้ชิดกับงานของการบริการสาธารณสุข แต่แบ่งแยกการบริหารออกจากกัน นั่นคือ หน่วยงานอาหารและยาในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ ความจริงหน่วยงานนี้จัดให้มีขึ้นก่อนครั้งแรก โดยกฎหมายจัดสรร เงิน ให้เกษตรกร ค.ศ. 1931 และได้ย้ายจากกระทรวงเกษตร มาอยู่ในหน่วยงานความมั่นคงของสหพันธ์ ใน ค.ศ. 1940 และมีหน่วยงานหลายหน่วย ถูกรวมมาไว้ในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ โดย

แผนการปรับปรุงการบริหารของประธานาธิบดี ในค.ศ. 1953 และปฏิบัติงานภายใต้การบังคับบัญชาของคณะกรรมการอาหารและยา ซึ่งรับผิดชอบโดยตรงต่อ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการ

ความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของหน่วยงานอาหารและยาก็คือ การควบคุมอาหารของรัฐบาลกลาง ควบคุมยาและออกกฎหมายเครื่องสำอางค์ กฎหมายการขายใบชา, การส่งออกนม, ส่วนใหญ่จะควบคุมความบริสุทธิ์มาตรฐานอาหารและยา, ความเชื่อถือได้ และข่าวสารเกี่ยวกับผลผลิตเพื่อผู้บริโภค ที่ควบคุมโดยกฎหมายเหล่านี้

สำหรับองค์การบริหารนี้ หน่วยงานนี้ตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตัน D.C. มีผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญ และคณะบุคคลเป็น Service Staff อยู่ภายใต้คณะกรรมการ แบ่งออกเป็น 5 กอง ซึ่งเชี่ยวชาญในการวิจัย ทางวิทยาศาสตร์และวิเคราะห์ต่าง ๆ การประเมินผลยา, การออกกฎและการอาสาสมัคร รับเรื่องราวร้องทุกข์ มีหน่วยงานครอบคลุม ใน 18 เขต แต่ละเขตจะมีหัวหน้างาน (Headquarter) และคณะทำงาน เช่น นักเคมี และผู้ตรวจสอบ รวมทั้ง เครื่องมือทดสอบ และห้องทดลองต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีสถานีสยามอีก 46 แห่ง เพื่อคอยช่วยป้องกันผู้บริโภค และตรวจสอบด้วยสถานีสยาม 46 แห่ง ดังกล่าว ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ชิดกับอุตสาหกรรมมากกว่าสำนักงานเขต 18 แห่ง งานอื่น ๆ ของสำนักงานควบคุมอาหารและยา ก็คือ การทดสอบในห้องทดลองที่กรุงวอชิงตัน D.C. เกี่ยวกับข้อบังคับของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ โดยตั้งมาตรฐานของผลผลิตเพื่อปกป้องผู้บริโภค ปัจจุบัน มีการกำหนดให้โรงงานผู้ผลิตยาใหม่ทุกชนิด ต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงาน อาหารและยาก่อน ออกจำหน่ายในตลาด สำนักงานนี้ยังควบคุมมาตรฐานของสินค้าเพื่อผลประโยชน์ของผู้บริโภค ซึ่งจะได้สินค้าอย่างยุติธรรมและเชื่อถือได้ในคุณภาพ และใช้สื่อสารมวลชน รวมทั้งการติดต่อส่วนบุคคลเพื่อสนับสนุนให้เกิดความเข้าใจอันดี และความร่วมมือระหว่างผู้บริโภคและอุตสาหกรรม

การฟื้นฟูอาชีพ (Vocational Rehabilitation)

เรื่องการฟื้นฟูอาชีพนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวพันกับเป้าหมายของโครงการสวัสดิการมากกว่าเรื่องสาธารณสุขสาธารณะ

งานฟื้นฟูอาชีพ รวมถึงบริการที่จัดขึ้น เพื่อปรับปรุงร่างกายและจิตใจที่ไม่สมบูรณ์ ให้ใช้ประโยชน์ได้ เพื่อให้ชีวิตพลเมืองมีผลประโยชน์ขึ้น บริการฟื้นฟูนี้รวมถึง medical diagnosis การแนะนำอาชีพ, การฟื้นฟูทางกายภาพ, การฝึกอบรม, และการหางานให้ทำ โครงการนี้ของรัฐบาลกลางริเริ่มเมื่อ ค.ศ. 1918 โครงการร่วมของรัฐบาลกลางและมลรัฐ เริ่มทำ 2 ปีให้หลัง

และก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นโครงการที่ทันสมัยมาก จนค.ศ. 1943 มีคนมากกว่า 9,000 คน ได้รับการฟื้นฟูทุกปี จากปี 1943 ถึง 1955 จำนวนคนที่ได้รับการฟื้นฟูโดยเฉลี่ยทุกปี เพิ่มขึ้นถึง 52,000 คน ภายใต้เงินช่วยเหลือของรัฐบาลกลาง เริ่มในปี ค.ศ. 1959 โครงการร่วมนี้ ช่วยฟื้นฟูคนถึงปีละ 200,000 คน

คณะกรรมการความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ ได้สรุปว่า โครงการฟื้นฟูอาชีพนี้ มลรัฐและท้องถิ่น จะต้องรับผิดชอบก่อน แต่รัฐบาลกลางจะคงให้ความช่วยเหลือทางการเงินต่อไป, รวมทั้งช่วยเหลือทางเทคนิค, ข่าวสารบริการและการวิจัยด้วย

การเคหะและกิจการของเมือง

ในเรื่องการเคหะ ภายใต้การบริหารของประธานาธิบดี Johnson ได้มีการออกกฎหมาย (กฎหมาย) เรื่องที่อยู่อาศัย ตามโครงการให้เช่าที่อยู่ช่วยผู้มีรายได้น้อย และจัดหาเงิน สนับสนุนโครงการเคหะของชาติ สำหรับ 4 ปีต่อไป โดยให้มาตรการยืมเงินถึง 350 ล้านดอลลาร์ แต่รัฐสภาไม่ผ่านเรื่องนี้ ในค.ศ. 1965 มาสำเร็จในค.ศ. 1966

การจัดเตรียมที่อยู่อาศัยสำหรับประชาชน ปราบกฎแผนดำเนินการใน พรบ.การเคหะ พ.ศ. 1965 (Omnibus Housing Act) ดังนี้ :-

1. จัดให้มีบ้านมากกว่า 240,000 หน่วย ซึ่ง 100,000 คนแรกจะได้ซื้อหรือเช่าบ้านที่ถาวรอยู่
2. จัดเงิน 2.9 billion สำหรับการพัฒนาเมือง (Urban renewal)
3. จัดเงิน 955 ล้านดอลลาร์ ให้มหาวิทยาลัยกู้ เพื่อโครงการหอพัก
4. จัดเงิน 800 ล้านดอลลาร์ ช่วยเหลือเมือง (ท้องถิ่น) เพื่ออำนวยความสะดวกในเรื่องนี้และขยะ
5. จัดเงิน 150 ล้านดอลลาร์ เป็นเงินกู้โดยตรงต่อผู้สูงอายุ
6. จัดเงินช่วยเหลือใหม่แก่ การทำให้เมืองสวยงาม และการปรับปรุงที่ดิน
7. ลดค่ามัดจำในการประกันบ้าน สำหรับผู้รับราชการ (ทหาร) และทหารผ่านศึก
8. มีโครงการประกัน Mortgage ใหม่ เพื่อช่วยในการรวมที่ดิน เพื่อการพัฒนา
9. เพิ่มการปรับปรุงการจ่ายเงินใหม่ของธุรกิจเล็ก ๆ เพื่อการพัฒนาเมืองใหม่ และการเคหะจาก 1,500 ถึง 2,000 เหรียญ
10. เพิ่มเงิน 1.62 billion สำหรับสมาคม (Federal National Mortgage Association) ส่วนใหญ่เพื่อผู้มีรายได้น้อย โดยลดดอกเบี้ย ตามโครงการบ้านเช่า ที่เริ่มแต่ ค.ศ. 1961

รัฐบาลกลางกับการศึกษา

ก่อนกลางศตวรรษที่ 17 ผู้นำชาวอเมริกันบางคน ในอาณานิคม พอใจการสนับสนุนการศึกษาของรัฐ เริ่มต้นจากการสนับสนุนที่สมัยใหม่ที่สุดใน ค.ศ. 1642 และ 1647 (The Massachusetts Statute) ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่ารัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อการศึกษา และเชื่อกันว่า ความรับผิดชอบเบื้องต้น ควรเป็นของมลรัฐ และการปกครองท้องถิ่นด้วย ดังนั้น รัฐบาลกลางจึงมอบที่ดินให้มลรัฐเพื่อจัดตั้งโรงเรียน ในกฤษฎีกา ค.ศ. 1789 และตาม พ.ร.บ. พ.ศ. 1862 (Morrill Act.) มีกิจกรรมของรัฐบาลกลางเกี่ยวกับการศึกษาน้อย จนถึง ค.ศ. 1867 เวลานั้น หน่วยงานการศึกษา ถูกจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายของสภา และรับผิดชอบส่วนใหญ่ในการรวบรวมข้อเท็จจริงและสถิติต่าง ๆ และแบ่งแยกข่าวสารเกี่ยวกับสภาพและความก้าวหน้าของการศึกษาในสหรัฐ จุดมุ่งหมายก็คือการช่วยมลรัฐและหน่วยย่อย ๆ ในการปรับปรุงการศึกษา ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของหน่วยงานการศึกษา

รัฐบาลกลางเข้ามามีส่วนในการศึกษา และขยายบทบาทมากขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1916 และอิทธิพลในการเข้าไปมีส่วนร่วม โดยมากมาจากเงินช่วยเหลือ และเงินกู้ ตั้งแต่พบว่า คอมมิวนิสต์รัสเซียประสบความสำเร็จอย่างน่าพิศวงในการศึกษาและวิทยาศาสตร์ กฎหมายการศึกษาเพื่อป้องกันชาติ (The National Defense Education Act) ค.ศ. 1958 และขยายไปถึง ค.ศ. 1964-65 ต้องการแข่งขันกับการศึกษาของรัสเซีย และเพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ประธานมหาวิทยาลัย Minnesota ได้สังเกตไว้แต่ ค.ศ. 1955 ว่า “การศึกษาชั้นสูงได้กลายมาเป็นเครื่องมือของนโยบายแห่งชาติ โดยที่ผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยของอเมริกัน แต่ก่อนมิได้ตั้งใจ

เงินช่วยเหลือการศึกษาของรัฐบาลกลาง ค.ศ. 1965 (The Federal Aid to Education Act) มีอุปสรรคบ้างในการทำให้รัฐบาลกลางเข้าไปมีส่วนในการศึกษา เพราะ

1. สภาพการต่อต้าน การแบ่งแยกทางการศึกษาในรัฐบาลกลาง ถูกเสนอทั้ง 2 สภา
2. มีความยุ่งยากในการร่างกฎหมายที่จะเป็นที่ยอมรับว่าเป็นไปตามรัฐธรรมนูญในการแบ่งแยกศาสนาออกจากรัฐ

3. ฝ่ายตรงข้ามของการศึกษา และผู้นำการเมืองในระดับมลรัฐ และท้องถิ่น ต่อชนิดของสภาพ และการควบคุม มักจะเน้นที่เงินช่วยเหลือการศึกษาที่ให้กับมลรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น จนกระทั่ง ค.ศ. 1965 รัฐบาลกลางเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาในรูปแบบต่อไปนี้ :-

1. การวิจัย, สถิติ, แนะนำ, ปรึกษา และงานหน้าที่ทำความสะอาด เน้นปฏิบัติภายใน แต่ไม่จำกัดโครงการศึกษาของสถาบัน

2. ปฏิบัติการโดยตรง หรือให้คำปรึกษาแนะนำโครงการศึกษาเฉพาะโครงการหรือเฉพาะสถาบัน

3. การบริหารเงินช่วยเหลือแก่มลรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายหลายอย่าง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงและการป้องกันชาติ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

รัฐบาลกลางและสวัสดิการ

ความเห็นและคำถามทางวิชาการที่พูดกันกว้างขวางในสหรัฐก็คือ รัฐบาลควรมีหน้าที่สำคัญในการให้สวัสดิการแก่ประชาชนหรือไม่ควร อย่างไรก็ตาม ประชาชนโดยทั่วไปต่างได้รับ รัฐสวัสดิการ และคำถามได้กลายเป็นว่ารัฐบาลจะดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับรัฐสวัสดิการไปได้แค่ไหน

หัวใจของโครงการรัฐสวัสดิการของรัฐบาลอเมริกันอยู่ที่ กฎหมายประกันสังคม (The Social Security Act) และโครงการป้องกันและช่วยเหลืออีกหลายโครงการ เช่น ตามกฎหมาย ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (The Economic Security Act, of 1935) ซึ่งมีการแก้ไขต่อมา จนเป็นที่รู้จักทั่วไปว่าเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าคือกฎหมายประกันสังคม ซึ่งจัดให้มีการประกันสังคม 2 ชนิดคือ :-

1. ผู้สูงอายุ, ประกันชีวิต และประกันการไร้ความสามารถ
2. ประกันการว่างงาน

การประกันสังคมนี้มีการช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางต่อมลรัฐในเรื่องใหญ่ ๆ 2 ประการคือ

1. การช่วยเหลือทั่วไป
2. การบริการสุขภาพ และสวัสดิภาพของเด็ก

การประกันผู้สูงอายุ, ประกันชีวิตคนไร้ความสามารถ (OASDI) เป็นโครงการเดียวที่จัดตั้งโดยกฎหมายประกันสังคม และมีการบริหารทั่วสหรัฐอเมริกา สำหรับผู้สูงอายุนั้นถือว่าผู้มีอายุ 65 ปีขึ้นไป ย่อมไม่สามารถเลี้ยงตนเองได้ ซึ่งรัฐจะต้องช่วยเหลือ การประกันสังคมคลุมไปถึงการให้หลักประกันคนงานต่าง ๆ ผลประโยชน์ของภาษีประกันสังคม จะจ่ายจากเงินสำรองจากภาษีที่เก็บมาจากคนงานนั่นเอง โดยเก็บเป็นเปอร์เซ็นต์เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี จากคนงานแต่ละคน จากการเริ่มเก็บใน ค.ศ. 1937 ซึ่งเก็บ 1 % จากรายได้ส่วนบุคคลของคนงานที่มีรายได้ถึง 3,000 เหรียญ และเก็บ 3% ในปี 1949 ปี 1966-67 เก็บ $4\frac{1}{8}$ % ปี 1969 เก็บ $4\frac{5}{8}$ % และสูงสุดจะเก็บถึง 5.6 % ในปี 1987 ผลประโยชน์หลักของการประกันนี้ก็คือ บุคคลจะต้องทำงานจนถึงอายุ 62 ปี และนำเอาเงินเดือนเป็นฐาน คำนวณผลประโยชน์ที่จะได้ ในค.ศ. 1966 - ผลตอบแทนจะได้ คือ

135 เหรียญต่อเดือน และค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นเป็น 149.50 เหรียญ ในค.ศ. 1971 ภริยาของผู้ประกันสังคมมีสิทธิรับผลประโยชน์ได้ครั้งหนึ่งถ้าอายุถึง 65 หรือจะได้ $37\frac{1}{2}$ เปอร์เซ็นต์ ของผลประโยชน์ของสามีกับเธอเลือกรับผลประโยชน์นั้น เมื่ออายุครบ 62 ปี ถ้าคนงานที่ปลดเกษียณแล้ว มีบุตรที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่ออกจากงาน ครั้งหนึ่งหาผลประโยชน์ของบิดาจะจ่ายให้กับบุตรทุกคนที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เช่นเดียวกับ ภริยา แม้ว่าภริยาจะอายุต่ำกว่า 62 ปี ผลประโยชน์ที่จ่ายให้ ในค.ศ. 1966 จะไม่เกิน 312 เหรียญ และในปี 1971 ไม่เกิน 368.00 เหรียญ

หากคนงานที่ประกันตายก่อนถึงอายุเกษียณ (= 65) ผลประโยชน์ของการประกันชีวิตจะจ่ายดังนี้ :-

1. จ่ายเป็นเงินสด

จ่ายจำนวน 3 เท่าของผลประโยชน์เบื้องต้น รวมทั้งพอใช้จ่ายค่าทำศพด้วย

2. ผลประโยชน์ให้แก่ลูกทุกคนที่อายุต่ำกว่า 18 ปี โดยจ่ายให้ 75% ของผลประโยชน์เบื้องต้น

3. ภริยาหม้าย ที่ไม่มีบุตรจะได้รับเงินเกือบ $82\frac{1}{2}$ % ของผลประโยชน์เบื้องต้น เริ่มเมื่ออายุ 62 ปี หรืออาจเป็นเมื่ออายุ 60 แต่จะได้เงินแค่ 75 % รวมกับของเด็ก ซึ่งจะได้รับจนกว่าจะอายุ 18 ปี หรือ 21 ปี ในกรณีเข้าโรงเรียนหรือวิทยาลัย

นอกจากนี้การประกันชีวิตก็ยังจ่ายเงินให้บิดามารดาในอัตราครึ่งหนึ่งของเงินที่ผู้ประกันเคยให้บิดามารดา ก่อนตาย สำหรับโดยส่วนรวมแล้วผู้ไม่สามารถจะได้รับประกันการจ้างงานทำ และเมื่ออายุถึง 50 ปี ก็จะได้รับเงินประกัน

การบริหาร

การบริหารโครงการประกันดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การความมั่นคงของสังคม ในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการ ในค.ศ. 1963 - มีบุคคลถึง 151.6 ล้านคนอยู่ในระบบประกันสังคมและประมาณ 56.4 ล้านคน ได้รับการคุ้มครองจาก OASDI. (old aid, Survivors, and Disability Insurance) ผลประโยชน์ได้จ่ายไป 14.6 billion ในปี 1963 และมีเจ้าหน้าที่ดำเนินการในเรื่องนี้มากกว่า 580 สำนักงาน (เขต) ในเมืองทั่วสหรัฐอเมริกา เพื่อช่วยเหลือบุคคลในปัญหาความมั่นคงทางสังคม

การประกันการว่างงาน (Unemployment Insurance)

การประกันการว่างงาน เป็นความหวังของชาวอเมริกัน ในระยะที่เศรษฐกิจอยู่ในภาวะวิกฤติ - เช่น ในระยะเศรษฐกิจตกต่ำ โครงการของรัฐบาลกลางดำเนินการ 2 รูปแบบคือ

1. ผู้สูงอายุ - ประกันชีวิต

2. ช่วยเหลือชั่วคราวแก่ผู้ว่างงาน ซึ่งไม่ใช่ความผิดของตน โครงการนี้นำออกดำเนินการ โดยเก็บภาษีตามกฎหมายประกันสังคมตามกฎหมายนี้ รัฐบาลกลางนำภาษีที่ได้ 3 % ให้แก่คนงาน ตามที่คนงานจะต้องจ่ายภาษีให้รัฐบาลกลาง 3 % โดยมอบให้แก่มลรัฐ ผลก็คือ คนงานจ่ายให้รัฐบาลกลางเพียง 0.3% และจ่ายให้รัฐ 2.7 % ต่อมลรัฐ ในต้นปี 1964 33 รัฐ รายงานว่าอัตราภาษีเกินขนาดไปกว่า 2.7 % สำหรับการประกันการว่างงาน 22 รัฐ มีอัตราสูงสุด 4 % หรือกว่านั้น และสูงสุด มีอัตราเก็บถึง 7.2 % คนงานที่ทำงานดี ก็จะได้ลดภาษีประกันการว่างงาน ภายใต้ระบบการลดภาษีของรัฐบาลกลาง และมลรัฐทุกมลรัฐ ต่างยอมรับระบบประกันการว่างงาน

ความร่วมมือของรัฐบาลกลาง และมลรัฐ ในการเก็บภาษีนี้นั้น รัฐบาลกลางแยกบัญชีต่างหากจากมลรัฐ ภาษีเก็บโดยกระทรวงการคลังของรัฐบาลกลาง จะแบ่งให้มลรัฐตามระยะเวลาที่กำหนดการประกันการว่างงาน จะอยู่ในความรับผิดชอบของ (Bureau of Employment Security)

ผลประโยชน์จากการประกันการว่างงานจะจ่ายผ่านเจ้าหน้าที่แรงงานของรัฐ ซึ่งปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะกรรมการการว่างงานของรัฐ, กรม หรือองค์การตัวแทนอื่น ๆ การประกันจะคลุมผู้ไม่มีงานทำตามระยะเวลาสูงสุดที่กฎหมายของรัฐกำหนด บุคคลที่ไม่มีงานทำจะต้องไปยื่นขอเงินทำที่สำนักงานของรัฐ หากเป็นการเหมาะสมก็จะได้รับการช่วยเหลือ ถ้ายังไม่ได้งานทำ (1 สัปดาห์ไม่ทุกรัฐ 2 สัปดาห์ในบางรัฐ) การจ่ายเงินจะเริ่มจำนวนไม่เกิน 1/2 ของอัตราค่าจ้างต่อสัปดาห์ และไม่เกินรายได้สูงสุด จาก 30 ถึง 55 เหรียญ ในทุกรัฐ

ในปี 1963 มีผู้ได้รับการประกันโดยเงินช่วยเหลือนี้ประมาณ 6.2 ล้านคน และเฉลี่ยการจ่ายเงินทดแทนว่างงานในปี 1963 คือ 13.1 สัปดาห์ ยอดเงินจ่ายรวมสูงถึง 2.8 billion

บริการ สุขภาพอนามัย และสวัสดิภาพของเด็ก

การบริการนี้เป็นสามด้านตามกฎหมายประกันสังคมของสหรัฐฯ คือ

1. การบริการสุขภาพ อนามัยแม่และเด็ก
2. บริการเด็กพิการ และ
3. บริการสวัสดิภาพของเด็ก

2. เริ่มแรกบริหารโดย State Welfare Dept. และการบริการดำเนินการโดยกรมสาธารณสุขของบางรัฐ หรือโดยกระทรวงสวัสดิการของรัฐอื่น ๆ

การบริการทั้ง 3 อย่าง บริหารในระดับชาติโดย Children' Bureau, ในกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ

โครงการต่อต้านความยากจน (The Anti-Poverty Program)

โครงการนี้ตั้งขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือผู้ตกตื้อให้มีโอกาสพิเศษที่ดีกว่า มีความสุขกว่า และมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า เป็นการดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ และกฎหมาย การให้โอกาสทางเศรษฐกิจ ค.ศ.1964 (The Economic Opportunity Act) ซึ่งเรียกกันและเป็นที่รู้ดีว่าคือ กฎหมายต่อต้านความยากจน กฎหมายนี้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐ สวัสดิการซึ่งได้รับการเสนอแนะเริ่มแรกในสมัยรัฐบาลของประธานาธิบดี Johnson โครงการนี้มีเงินช่วยเหลืออย่างมากจากรัฐบาลกลาง แต่ที่จริงเป็นโครงการบรรลุผลช้า และเป็นโครงการทางการเมือง และบางส่วนยากในการบริหาร กฎหมายนี้ออกมาใช้ได้จริงใน ค.ศ.1965 แต่สงครามกับความอดอยากดำเนินไปอย่างยุ่งยากมาก อย่างไรก็ตาม ในอนาคตคาดว่าอเมริกาจะได้ดำเนินโครงการสวัสดิการต่อไป และเพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน เพราะสังเกตได้ว่าได้เริ่มขยายงานด้านนี้อย่างรวดเร็วมาก นับแต่สมัยประธานาธิบดี Johnson เป็นต้นมา

คำถามท้ายบท บทที่ 13

1. การที่ Hayek กล่าวว่า “ความเจริญของบ้านเมืองจะทำให้รัฐบาลกลางมีอำนาจมากขึ้นทุกทีและจะเข้าไปแทรกแซงในกิจการของมลรัฐ และท้องถิ่น” ท่านเห็นด้วยหรือไม่? วิเคราะห์ตามสภาพการบริหารของสหรัฐในปัจจุบัน

2. ตามคำบรรยายนี้ ความรับผิดชอบของรัฐบาลกลางในการสาธารณสุขของสหรัฐว่ามีอยู่อย่างไร?

3. จงอธิบายถึงบทบาทของรัฐบาลกลางสหรัฐฯ กับการศึกษามาให้เข้าใจ?

4. “หัวใจของโครงการรัฐสวัสดิการของรัฐบาลกลางสหรัฐฯ อยู่ที่กฎหมายประกันสังคม (The Social Security Act)” คำกล่าวนี้ท่านเข้าใจอย่างไร? จงอธิบาย โครงการนี้ของสหรัฐฯ มาให้เข้าใจว่ามีอยู่อย่างไร?

5. จงอธิบายความหมายของคำต่อไปนี้ และอธิบายด้วยว่ารัฐบาลกลางสหรัฐมีบทบาทอย่างไร?

1. The Anti-poverty program
2. Unemployment Insurance program
3. The Federal Aid to Education Program

บรรณานุกรม

บทที่ 13

¹Rivlin, Alice M. *The Role of the Federal Government in Financing Higher Education*. Washington D.C. Brookings Institution 1961.

²Burn, E.M. *Social Security and Public Policy*. New York : McGraw-Hill, 1956.

³Commission on Intergovernmental Relations. *A Report to the President for Transmittal to Congress*. Washington D.C., 1955.

⁴Study Committee Reports on:-

1. *Federal Aid to Public Health*. Washington, D.C., 1955.

2. *Federal Aid to Welfare*. Washington, D.C., 1955.

3. *Federal Responsibility in the Field of Education : Washington, D.C., 1955*.

4. *Unemployment Compensation and Employment Service*. Washington, D.C., 1955.

⁵Corson, J.J., and McConnell, J.W. *Economic Needs of Older People*. New York : Twentieth Century Fund, 1956.

⁶Faulkner, Edwin J. *Health, Insurance*. New York : McGraw-Hill, 1960.

⁷Lerner, Monroe and Anderson, O.W. *Health Progress in The United States, 1900-1960*. Chicago : U. of Chicago Press, 1963.

⁸Rivlin, Alice M. *The Role of the Federal Government in Financing Higher Education*. Washington, D.C. : Brookings Institution, 1961.